

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2915/2024
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ д.о.о. са седиштем у Новом Милошеву, кога заступа пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 965/24 од 12.06.2024. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 965/24 од 12.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка из пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 965/24 од 12.06.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 850/22 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужене за одбацивање тужбе у овој парници. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за утврђење да је апсолутно ништава одредба члана II тачка ц и члана III Уговора о вансудском поравнању од 05.11.2009. године закљученог између тужиоца и а.д. „Ђуро Стругар“ Кула, правног претходника туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове поступка од 65.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 965/24 од 12.06.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је усвојена, првостепена пресуда преиначена у ставу другом и трећем изреке тако што је утврђено да су апсолутно ништаве одредбе члана II тачка ц и члана III Уговора о вансудском поравнању од 05.11.2009. године закљученог између тужиоца и а.д. „Ђуро Стругар“ Кула, правног претходника туженог

и преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка од 65.750,00 динара са законском затезном каматом и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 30.800,00 динара са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 25.400,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења о трошковима поступка из пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 10/23), оценио да нису испуњени услови из ове законске одредбе да би се ревизија сматрала изузетно дозвољеном.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Побијаном одлуком преиначено је решење о трошковима поступка уз примену одредаба Закона о парничном поступку које регулишу право странке на накнаду трошкова поступка и њихову висину. Имајући ово у виду, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права или разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана везаних за одлучивање о накнади трошкова поступка. С обзиром на наведено одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. Закона о парничном поступку, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Имајући у виду да се ревизијом побија решење о трошковима поступка, које не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. ЗПП, ревизија тужиоца није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаним решењем преиначена првостепена одлука, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403.

став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у конкретном случају ревизија није дозвољена, јер је изјављена против решења о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**